

Folkethingets Forhandlinger. (110.)

1741 8. Dec. 1888: 1. Beh. af Lovf. om det offentlige Fattigvæsen. 1742

Klein: I det Forslag, som blev forelagt Rigsdagen i 1874, og som jo for en stor Del ligger til Grund for det Forslag, som er indbragt i denne Samling af den ærede Forslagsstiller, kan jeg maatte sige, at jeg har nogen Andel, ikke blot fordi jeg var Medlem af den Regering, hvis Indenrigsminister fremsatte dette Lovforslag, men ogsaa fordi jeg særlig som Justitsminister havde en ikke ganske ubetydelig Del i Udarbejdelsen af visse Dele af Lovforslaget. Forsaavidt har det jo kun kunnet være mig overordentlig tilfredsstillende, at den ærede Forslagsstiller, naar han igjen vilde bringe dette Emne til Forhandling paa Rigsdagen, har anset det for rigtig, saa væsentlig som Tilfeldet er, at slutte sig til hint ældre Lovarbejde. Og som jeg kan glæde mig herover, saaledes maa det ogsaa være meget tilfredsstillende for mig, at den ærede Forslagsstiller ved at indbringe sit Lovforslag har fremtaltd en Udtalelse fra den høitærede Indenrigsminister, der saavidt jeg ikke har opfattet ham urigtig, gik ud paa, at han vilde finde sig foranlediget til at indbringe et Lovforslag om Fattigvæsenets Ordning i næste Session, forsaavidt Sagen ikke blev bragt til Ende i denne Samling. Jeg kan ikke negte, at det forekommer mig, at det vilde være det Heldige, om den høitærede Indenrigsminister selv vilde tage Sagen i sin Haand. Jeg erkjender jo fuldt vel, at den hele Sag er af en overordentlig stor Betydning. Jeg erkjender, at der i høj Grad trænges til at faae en Samling af alle de mange Fattigvæsenet vedrørende Bestemmelser, og i det Hele taget omordne Fattigvæsenet mere overensstemmende med de nugældende Anstuelser. Men netop fordi jeg anser Sagen saa stor og betydningsfuld, forekommer det mig ogsaa, at det er saare tvivlsomt, om Sagen kan tænkes at blive gennemført paa en fuldt tilfredsstillende Maade, og saaledes, at vi vilde faae en Lov, som kunde komme til at gjælde i lang Tid, med mindre man faar den Bistand til Sagens Bearbejdelse og Gjennemførelse, som dog ikke let kan blive en Sag til Del af den Bestaffenhed og det Omfang som den her omfalte, uden at Regeringen arbejder med paa den. Det forekommer mig heller ikke, at det kan benægtes, at der i de Love, der ere komne frem efter 1874, indeholdes

Meget, som naturlig bør omhyggelig overveies for at undersøge, hvilken Indflydelse det maa have paa de enkelte Bestemmelser i en Lov, som skulde svare til Bestemmelserne i Lovforslaget af 1874, men at der fremdeles for Dieblifket foreligger forskjellige Lovarbejder, som ligeledes maa erkendes at staa i en nærmere eller fjernere Forbindelse med den Sag, som nu foreligger. Den ærede Forslagsstiller erkjendte selv, at der efter 1874 var fremkommet, som han sagde, navnlig 4 store Love, som stode i Forbindelse med Fattigvæsensspørgsmaalet og som naturlig maa kunne faae Indflydelse paa de enkelte Bestemmelser i en ny Fattiglov, og han erkjendte, at det var meget muligt, at han ikke havde haft tilstrækkelig Tid for de mange Berøringspunkter, der kunde være mellem disse Love og det Lovarbejde, han har forelagt Thinget. Men det kan, forekommer det mig, heller ikke miskjendes, at der netop for Tiden er Spørgsmaal om Love, som helt naturlig gribe ind i eller i alt Fald berøre og staa i Forbindelse med en almindelig Fattiglov. Den ærede Forslagsstiller har selv i Dag omhandlet en saadan, idet han henviste til det Lovforslag, som jo er under Forhandling, og hvorom der er afgivet Betænkning, nemlig, Forslag til Lov om Hjælp af det Offentlige udenfor det almindelige Fattigvæsen og om Realer for Etergivelse af Fattigunderstøttelse. Det kan jo ikke nægtes, at navnlig den Del af Lovforslaget, som Udvalgets Flertal har indstillet til at blive antaget, virkelig maa siges at være en Del af den almindelige Fattiglov. Bestemmelserne, hvis de maatte blive vedtagne, høre efter min Opfattelse hjemme i en Fattiglov, og det vil ikke, forekommer det mig, være heldigt, om man søger at tilvejebringe en Lov om Fattigvæsenet, som skulde samle alle de Bestemmelser, der vedrøre Fattigvæsenet, og saa ved Siden deraf skulde have en eller flere mindre Love, der vare at betragte som Supplement til den store almindelige Fattiglov. Men ei heller forekommer det mig, kan det benægtes, at der i Lovforslagets næstsidste Kapitel omhandles Forhold, som staa i nær Berøring i alt Fald med Forhold, hvis Ordning er gjort til Gjenstand for Lovarbejder, som foreligger i dette Dieblif for Rigsdagen, om ikke just for Folkethinget. For mit Ved-